

Йордан Радичков
Училищно звънче

Щом удари училищното звънче и децата тръгнаха на училище, ние се преместихме на едно дърво в училищния двор, за да може да гледаме оттам в класната стая и покрай децата да научим малко история, малко аритметика, а така също и буквите. Чир много се въодушеви и слушаше захласнат учителя, после от таблицата за умножение научи, че две по две прави четири и по-нататък се отказа да учи повече. Ние му обясняваме, че не може да се живее само с една таблица за умножение, но Чир никак не възприема, та с бой по главата трябваше да го накараме да запамети и откъде извира реката Дунав. Друго си е да знаеш откъде извира река Дунав. Може в момента да не ти трябва, но някой ден ще се случи да ти потрябва и тогава, ако не знаеш, какво ще правиш? Ще се свиаш, ще се червиш и нищо не можеш да направит. За това човек трябва да знае откъде извира река Дунав.

Няколко седмици учехме, като гледахме все през прозореца, и ученето ни вървеше много добре. Един ден децата излязоха навън, грабнаха прашки и започнаха да ни замерят с камъни. Как не им се молихме, какво не им думвахме. Драги ми господине също им се кара, те обаче не разбират от дума, а продължават да ни замерят. Повече не можехме да останем в дървото, вдигнахме се във въздуха и отидохме в градската градина да се посъветваме там с другите врабци.

Градската градина е сборно място на всички врабци от града и неговите околности. Там можете да срещнете много мъдри врабци, врели и кипели в тоя живот, можете да срещнете стари стогодишни врабци още от времето на турското робство. Те не са много добри в летенето, но пък главите им са пълни с акъл, та за всичко могат да ви посъветват. Отидохме ние в градската градина, казахме всичко на старите врабци и тогава те ни посъветваха да вземем прашки и да върнем със същото на децата.

Така и направихме. На следващия ден причакахме децата на ъгъла. Те идеха към нас, разговорайки шумно помежду си, без да подозират, че ги грози опасност, и щом излязоха иззад ъгъла, ние почнахме да ги замерваме с прашките и ги пръснахме като пилци. Като разпръснахме децата, се взехме веднага, та в класната стая, насядахме по чиновете и започнахме да учим. Учителят беше много доволен от нас и до края на годината нито едно не наказа, ние успяхме да изучим всичките букви с изключение на Чир. Той научи само буквите на своето име и можеше да се подписва както печатно, така и ръкописно.

Докато ние учехме вътре в класната стая и печката бумтеше приятно, децата заеха предишното ни място върху дървото и оттам се мъчеха

да надничат през прозореца, та дано и те нещо научат. Добре, ама навън вали сняг, вият виелици, ръцете на децата премръзнаха да се държат за клоните, за това те по цял ден си духаха на ръцете и пак не можеха да ги стоплят. Ние ги попоглеждаме отвътре, правим им разни физиономии, а през междучасията ги питаме добре ли е човек да стои в тоя студ на дървото и да учи наука през прозореца, а децата викат: Как ще е добре, измръзнаха ни ушите на тоя студ! Да ви измръзнат, казваме им ние, та да запомните друг път как сте замервали врабците с прашки.

Тъй изкарахме тогава учебната година и всички завършихме с отличие, а децата, дето през цялата година висяха отвън на дървото, завършиха с двойка и всички трябваше да повтарят класа. Когато се сбогувахме, Чир пита децата: Знаете ли откъде извира реката Дунав? Децата се почесват, подсмърчат, но нито едно не знае откъде извира реката Дунав, па надали и знаят, че има такава река. Те се помъчиха, помъчиха и накрая попитаха нас да им кажем. Чир излезе напред и не без известна гордост им каза откъде извира реката Дунав.

Чир до такава степен беше научил откъде извира реката Дунав, че насън да го попитате, веднага ще ви отговори. Защото който изучи веднъж науката, никога няма да я забрави. Науката е като велосипеда, драги ми господине – каза по тоя повод Драги ми господине, – научите ли се веднъж да карате велосипед, ще знаете да карате велосипед до края на живота си. А река Дунав извира от своите извори.

КРАЙ

© Йордан Радичков

Източник: Словото

Набиране: Мирослава Георгиева

Издание: Йордан Радичков. Ние, врачетата. Разкази, „Народна младеж“, С. 1968

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11492>]